

ՀԱՅԱՍՏԱՆԻ ՀԱՆՐԱՊԵՏՈՒԹՅՈՒՆ

ՎՃՌԱԲԵԿ ԴԱՏԱՐԱՆ

Ո Ր Ո Շ ՈՒ Մ

ՀԱՆՈՒՆ ՀԱՅԱՍՏԱՆԻ ՀԱՆՐԱՊԵՏՈՒԹՅԱՆ

Հայաստանի Հանրապետության
վերաքննիչ քրեական դատարանի որոշում,
նախագահող դատավոր՝ Մ.Հարությունյան

28 նոյեմբերի 2024 թվական

ք.Երևան

ՀՀ Վճռաբեկ դատարանի քրեական պալատը (այսուհետ՝ Վճռաբեկ դատարան)

նախագահությամբ՝	Հ.ԱՍԱՏՐՅԱՆԻ
մասնակցությամբ դատավորներ՝	Հ.ԳՐԻԳՈՐՅԱՆԻ
	Լ.ԹԱԴԵՎՈՍՅԱՆԻ
	Ա.ՊՈՂՈՍՅԱՆԻ

գրավոր ընթացակարգով քննության առնելով ՀՀ վերաքննիչ քրեական դատարանի՝
2022 թվականի ապրիլի 20-ի որոշման դեմ ՀՀ գլխավոր դատախազի տեղակալ
Ա.Աֆանդյանի վճռաբեկ բողոքը,

Պ Ա Ր Զ Ե Ց

Գործի դատավարական նախապատմությունը.

1. 2019 թվականի ապրիլի 1-ին, ՀՀ ոստիկանության Նոր Նորքի բաժնում, 2003
թվականի ապրիլի 18-ին ընդունված ՀՀ քրեական օրենսգրքի (այսուհետ՝ նաև ՀՀ

քրեական օրենսգիրք) 112-րդ հոդվածի 2-րդ մասի 6-րդ և 9-րդ կետերով, 131-րդ հոդվածի 2-րդ մասի 1-ին և 2-րդ կետերով և 258-րդ հոդվածի 4-րդ մասով նախատեսված հանցագործության հատկանիշներով հարուցվել է թիվ 17184419 քրեական գործը:

2020 թվականի հոկտեմբերի 19-ին ՀՀ քննչական կոմիտեի Շենգավիթ վարչական շրջանի քննչական բաժնում քննվող թիվ 17184419 քրեական գործից ՀՀ քրեական օրենսգրքի 112-րդ հոդվածի 2-րդ մասի 6-րդ և 9-րդ կետերի, 131-րդ հոդվածի 2-րդ մասի 1-ին և 2-րդ կետերի և 258-րդ հոդվածի 4-րդ մասի հատկանիշներով քննված գործն անջատվել է, որին շնորհվել է 11116420 հերթական համարը:

2. 2022 թվականի փետրվարի 16-ին ՀՀ քննչական կոմիտեի Երևան քաղաքի քննչական վարչության Ավան և Նոր Նորք վարչական շրջանների քննչական բաժնի հատկապես կարևոր գործերով քննիչ Գ.Հովհաննիսյանը միջնորդություն է ներկայացրել Երևան քաղաքի առաջին ատյանի ընդհանուր իրավասության դատարան (այսուհետ՝ նաև Առաջին ատյանի դատարան) թիվ 11116420 քրեական գործով մեկ ամիս ժամանակով՝ 2022 թվականի փետրվարի 21-ից մինչև 2022 թվականի մարտի 21-ը ներառյալ ժամանակահատվածում, Ռուդոլֆ Սամվելի Մելոյանի, Սարգիս Գարրիի Հարությունյանի, Արթուր Մամիկոնի Գրիգորյանի և Արման Ռուսանդի Վարդանյանի բջջային հեռախոսահամարներով տարվող խոսակցությունների լսում և ձայնագրառում կատարելու թույլտվություն ստանալու համար:

Առաջին ատյանի դատարանի՝ 2022 թվականի փետրվարի 16-ի որոշմամբ նախաքննության մարմնի վերոնշյալ միջնորդությունը մերժվել է:

3. Առաջին ատյանի դատարանի հիշյալ որոշման դեմ դատախազը ներկայացրել է վերաքննիչ բողոք, որը ՀՀ վերաքննիչ քրեական դատարանի (այսուհետ՝ նաև Վերաքննիչ դատարան)՝ 2022 թվականի ապրիլի 20-ի որոշմամբ մերժվել է, իսկ Առաջին ատյանի դատարանի՝ 2022 թվականի փետրվարի 16-ի որոշումը՝ թողնվել օրինական ուժի մեջ:

4. Վերաքննիչ դատարանի վերոնշյալ որոշման դեմ ՀՀ գլխավոր դատախազի տեղակալ Ա.Աֆանդյանը բերել է վճարեկ բողոք, որը Վճարեկ դատարանի՝ 2022

թվականի սեպտեմբերի 2-ի որոշմամբ ընդունվել է վարույթ¹ և սահմանվել է դատական վարույթի իրականացման գրավոր ընթացակարգ:

Վճռաբեկ բողոքի հիմքերը, հիմնավորումները և պահանջը.

Վճռաբեկ բողոքը քննվում է հետևյալ հիմքերի և հիմնավորումների սահմաններում.

5. Բողոքաբերի պնդմամբ՝ Վերաքննիչ դատարանի կայացրած որոշումն օրինական և հիմնավորված չէ, այն ենթակա է բեկանման, քանի որ դատարանը թույլ է տվել դատական սխալ՝ դատավարական իրավունքի այնպիսի խախտում, որն ազդել է գործով ճիշտ որոշում կայացնելու վրա: Մասնավորապես, ըստ բողոքաբերի, Վերաքննիչ դատարանը, ըստ էության, անդրադարձել է նախաքննության որոշակի ժամանակահատվածում կոնկրետ քննչական գործողության կատարման անհրաժեշտությանն ու նպատակահարմարությանը՝ դրանով դուրս գալով մինչդատական քրեական վարույթի օրինականության նկատմամբ նախնական դատական վերահսկողության սահմաններից: Բացի այդ, բողոք բերած անձի կարծիքով՝ Վերաքննիչ դատարանը ոչ իրավաչափորեն սահմանափակել է քրեական դատավարության օրենսգրքով սահմանված խնդիրների իրագործման՝ քրեական հետապնդման մարմնի պարտականության կատարումը, խոչընդոտել գործի հանգամանքների բազմակողմանի, լրիվ և օբյեկտիվ հետազոտմանը:

5.1. Բողոքի հեղինակը փաստել է, որ սույն գործով վարույթն իրականացնող մարմինը, բավարար հիմքեր ունենալով ենթադրելու, որ միջնորդության մեջ նշված անձանց հեռախոսային խոսակցություններում կարող են գործի համար նշանակություն ունեցող տեղեկություններ պարունակվել, միջնորդություն է ներկայացրել դատարան հեռախոսային խոսակցությունների գաղտնիության սահմանափակման թույլտվություն ստանալու վերաբերյալ: Ընդ որում, միջնորդության մեջ նշվել և դրան կից ներկայացվել են քրեադատավարական օրենսգրքով պահանջվող բոլոր տեղեկությունները:

¹ Համաձայն ՀՀ գործող քրեական դատավարության օրենսգրքի անցումային դրույթները կարգավորող 483-րդ հոդվածի 8-րդ մասի՝ սույն բողոքը քննվում է մինչև 2022 թվականի հուլիսի 1-ը գործող կարգով:

5.2. Մինչույն ժամանակ, բողոքաբերը նշել է, որ դատարան են ներկայացվել նաև փաստական տվյալներ առ այն, որ Սարգիս Հարությունյանին և Արթուր Գրիգորյանին սույն գործով մեղադրանքներ են առաջադրվել 2022 թվականի փետրվարի 1-ին և 2022 թվականի փետրվարի 15-ին, որով պայմանավորված անհրաժեշտ է նաև վերջինների մասնակցությամբ կատարել համապատասխան քննչական և այլ դատավարական գործողություններ: Այդ հանգամանքը ևս հաշվի առնելով՝ վարույթն իրականացնող մարմինը բավարար հիմքեր է ունեցել ենթադրելու, որ միջնորդության մեջ նշված անձանց հեռախոսային խոսակցություններում կարող են գործի համար նշանակություն ունեցող տեղեկություններ պարունակվել:

5.3. Բողոք բերած անձը գտել է, որ ստորադաս դատարանները, քրեական հետապնդման մարմնից ակնկալելով լրացուցիչ փաստական տվյալների տրամադրում դեպքից տևական ժամանակ անց կոնկրետ անձանց հեռախոսային խոսակցություններում գործի համար նշանակություն ունեցող տեղեկություններ պարունակելու վերաբերյալ, չեն պատճառաբանել, թե բացի օրենքով պարտադիր համարվող և վարույթն իրականացնող մարմնի կողմից դատարան ներկայացված փաստական տվյալներից, հատկապես ինչպիսի այլ փաստական տվյալներով կարելի էր ենթադրել, որ միջնորդության մեջ նշված անձանց հեռախոսային խոսակցություններում կարող են գործի համար նշանակություն ունեցող տեղեկություններ պարունակվել:

6. Վերոգրյալի հիման վրա, բողոք բերած անձը խնդրել է ամբողջությամբ բեկանել Վերաքննիչ դատարանի՝ 2022 թվականի ապրիլի 20-ի որոշումը և կայացնել նոր դատական ակտ՝ բավարարելով նախաքննության մարմնի միջնորդությունը՝ Ռուդոլֆ Սամվելի Մելոյանի, Սարգիս Գարրիի Հարությունյանի, Արթուր Մամիկոնի Գրիգորյանի և Արման Ռոլանդի Վարդանյանի բջջային հեռախոսահամարներով տարվող խոսակցությունները մեկ ամիս ժամանակով լսելու և ձայնագրառելու թույլտվություն ստանալու վերաբերյալ:

Վճռաբեկ բողոքի քննության համար էական նշանակություն ունեցող փաստական հանգամանքները.

7. «Հեռախոսային խոսակցությունները լսելու թույլտվություն ստանալու միջնորդություն հարուցելու մասին» նախաքննության մարմնի որոշման համաձայն՝ «(...) 2019 թվականի սեպտեմբերի 6-ին Արման Ռոյանդի Վարդանյանը ներգրավվել է որպես մեղադրյալ, և նրան մեղադրանք է առաջադրվել ՀՀ քրեական օրենսգրքի 112-րդ հոդվածի 2-րդ մասի 6-րդ և 9-րդ կետերով, 131-րդ հոդվածի 2-րդ մասի 1-ին և 2-րդ կետերով, 258-րդ հոդվածի 4-րդ մասով այն բանի համար, որ նա, խմբի կազմում, նախնական համաձայնությամբ գործով չպարզված անձանց հետ՝ 2019 թվականի մարտի 31-ին՝ ժամը 01:20-ի սահմաններում, Երևան քաղաքի Ավան, Ծարավ Աղբյուր փողոցի 55/5-րդ շենքի բակում, դիպավորությամբ, կոպիտ կերպով խախտելով հասարակական կարգը, հասարակության նկատմամբ բացահայտ անհարգալից վերաբերմունք դրսևորելով, որպես զենք գործադրվող առարկա հանդիսացող մահակներով ձեռի են ենթարկել նախապես նշված հասցե հրավիրված Գագիկ Ռեմիկի Խանոյանին՝ վերջինիս առողջությանը պատճառել կյանքին սպառնացող ծանր մարմնական վնասվածքներ, որից հետո Գագիկ Խանոյանի կյանքի և առողջության նկատմամբ վրանգավոր բռնություն գործադրելով, վերջինիս իր կամքին հակառակ նարեցնելով «Օպել մակնիշի» ավտոմոբիլը՝ բացահայտ առևանգել են նրան և տեղափոխել Էրեբունի վարչական շրջան:

2022 թվականի փետրվարի 1-ին Սարգիս Գարրիի Հարությունյանը ներգրավվել է որպես մեղադրյալ, և նրան մեղադրանք է առաջադրվել ՀՀ քրեական օրենսգրքի 131-րդ հոդվածի 2-րդ մասի 1-ին և 2-րդ կետերով այն բանի համար, որ նա, խմբի կազմում, նախնական համաձայնությամբ Արման Վարդանյանի, Արթուր Գրիգորյանի և գործով չպարզված անձանց հետ, Գագիկ Խանոյանի կյանքի և առողջության նկատմամբ վրանգավոր բռնություն գործադրելով, վերջինիս կամքին հակառակ նարեցնելով «Օպել մակնիշի» ավտոմոբիլը՝ բացահայտ առևանգել են նրան և տեղափոխել Էրեբունի վարչական շրջան:

2022 թվականի փետրվարի 1-ին Արթուր Մամիկոնի Գրիգորյանը ներգրավվել է որպես մեղադրյալ, և նրան մեղադրանք է առաջադրվել ՀՀ քրեական օրենսգրքի 131-րդ հոդվածի 2-րդ մասի 1-ին և 2-րդ կետերով այն բանի համար, որ նա, խմբի կազմում, նախնական համաձայնությամբ Արման Վարդանյանի, Սարգիս Հարությունյանի և գործով չպարզված անձանց հետ, Գագիկ Խանոյանի կյանքի և

առողջության նկատմամբ վրանգավոր բռնություն գործադրելով, վերջինիս կամքին հակառակ նսրեցնելով «Օպել մակնիշի» ավտոմոբիլը՝ բացահայտ առևանգել են նրան և տեղափոխել Էրեբունի վարչական շրջան:

(...)

Տուժող Գագիկ Խանոյանը ցուցմունք է տվել այն մասին, որ չգիտի, թե ովքեր են իրեն ծեծի ենթարկել:

Վկա Ռուդոլֆ Մելոյանը հայտարարել է, որ չունի բջջային հեռախոսահամար, (...) քանի որ ցուցմունքը իր վերաբերյալ է, վերաբերելու է ուրիշ քրեական գործի, որով տուժող է, հարցաքննվել է և քրեական գործը գրանվում է դատաքննության փուլում, ուստի տվյալ իրավիճակում ողջամիտ է, որ իրավունք ունի նմանատիպ հանգամանքների համադրության պայմաններում օգտվել իրավունքից և ցուցմունք չտալ:

Դեռևս վկայի կարգավիճակով Սարգիս Գարրիի Հարությունյանը ցուցմունք է տվել այն մասին, որ 31.03.2019 թվականին՝ ժամը 23:00-ի սահմաններում, ընկերոջ՝ Արթուրի հետ իրեն պատկանող Օպել մակնիշի ավտոմեքենայով և ընկերոջ Օպել մակնիշի ավտոմեքենայով գնացել են Արարատյան Մասիվում գրանվող Արմենիա Դե Լյուքս հյուրանոցային համալիրի մոտ և որպես տաքսի սպասել են հաճախորդի: 00:00-ից 02:00-ն ընկած ժամանակահատվածում իրենց են մոտեցել երկու տղաներ և հարցրել են իրեն, թե կարո՞ղ է 7 հոգու տեղափոխել Սևան քաղաք, իսկ ինքը պատասխանել է, որ իր ավտոմեքենայի մեջ այդքան մարդ չի տեղավորվի, ընկերը ևս վարում է տաքսի և առաջարկել է երկու ավտոմեքենա վերցնել: Նրանք համաձայնել են, ինչից հետո ինքն ու ընկերը ավտոմեքենաները վարել ու հասել են Չարենցի փողոց, որտեղ կանգնել են 5 հոգի, որոնցից 4-ը նսրել են ընկերոջ ավտոմեքենան, իսկ մեկը՝ իր ավտոմեքենան: Հասել են Աճառյան փողոց, իրեն հրահանգել են թեքվել և գնացել են Ծարավ Աղբյուր փողոցի բարձրահարկերի մոտ, որտեղ իջել են ավտոմեքենայից, լսել է վիճաբանության ձայներ, սակայն այդ մասին այլ տեղեկություններ չունի: Այնուհետև, իր ավտոմեքենան նսրել են նույն անձինք, իսկ նրանց մեջտեղում՝ մեկ նոր անձ, այդ անձը ավտոմեքենան նսրել է իր կամքով: Ճանապարհին բարձր խոսել են, սակայն չեն գոռացել, եղել է լարված մթնոլորտ,

իրեն ասել են, որ փանի Էրեբունի, որտեղ վճարել են 40.000 ՀՀ դրամ՝ ասելով, որ 20.000 ՀՀ դրամը փա ընկերոջը:

Կատարվել է տեսագրությունների գննություն, որոնցում ֆիքսվել է, որ Սարգիս Հարությունյանի ավտոմեքենայի անմիջապես կողքին է տեղի ունեցել ծեծկոտուքը, և տվյալ անձին պարտադրանքով են նստեցրել Սարգիս Հարությունյանի ավտոմեքենան:

Լրացուցիչ հարցաքննվել է Սարգիս Հարությունյանը, և վերջինս ի պատասխան տեսագրության վերաբերյալ հարցին, հայտնել է, որ ուշադիր չի եղել և չի նկատել:

Արթուր Գրիգորյանը տվել է Սարգիս Հարությունյանի ցուցմունքին նույնաբնույթ ցուցմունք, ինչպես նաև հայտնել է, որ ինքը վարել է Օպել մակնիշի (...) ավտոմեքենան:

(...)

Քննարկվող իրավիճակում առավել քան ակնհայտ է, որ Ռուդոլֆ Սամվելի Մելոյանի, Սարգիս Գարրիի Հարությունյանի, Արթուր Մամիկոնի Գրիգորյանի և Արման Ռոչանդի Վարդանյանի բջջային հեռախոսահամարներով տեղի ունեցող հեռախոսային խոսակցություններում կարող են գործի համար էական նշանակություն ունեցող կարևորագույն տեղեկություններ պարունակվել, այդ բջջային հեռախոսահամարներից կատարվող հեռախոսային խոսակցությունները լսելու դեպքում՝ հնարավոր է պարզել դեպքի իրական հանգամանքները, մանրամասն դետալները, որոնք հնարավորություն կտան վարույթն իրականացնող մարմնի համար հասանելի դարձնել կատարվածի ամբողջական պատկերը և փալ ճիշտ իրավական գնահատական յուրաքանչյուր անձի արարքին, պարզել դեպքին մասնակից բոլոր անձանց ինքնությունները, վերջիններիս մասնակցության աստիճանը և գործողությունների բնույթը, որն ինչպես արդեն նշվեց կնպաստի սույն քրեական գործով դեպքի հանգամանքների ամբողջական բացահայտմանը և բոլոր մեղավորներին ի հայտ բերելուն, ինչպես նաև քննության համար հետաքրքրություն ներկայացնող այլ տեղեկություններ, ինչը առկա իրավիճակում՝ ստեղծված դատավարական բարդ իրավիճակում, հանդիսանում է սույն քրեական գործի ընթացքի համար առաջնահերթ անհրաժեշտություն, որի միջոցով հնարավոր կլինի

սպահովել քրեական գործի օբյեկտիվությունը, լրիվությունն ու բազմակողմանիությունը»²:

8. Առաջին ատյանի դատարանը 2022 փետրվարի 16-ի որոշմամբ արձանագրել է. «(...) Շարադրված իրավանորմերի համարեքստում, քննարկելով քննիչի միջնորդությունը, դատարանը հարկ է համարում արձանագրել, որ տվյալ դեպքում ենթադրյալ դեպքերից և համապատասխան անձանց վերաբերյալ տվյալներ ստանալուց և նրանց մասնակցությամբ կատարված քննչական գործողություններից հետո անցել է երկարատև ժամանակ և վարույթն իրականացնող մարմնի հետևությունը, որ Ռուդոլֆ Սամվելի Մելոյանի, Սարգիս Գարրիի Հարությունյանի, Արթուր Մամիկոնի Գրիգորյանի և Արման Ռուլանդի Վարդանյանի բջջային հեռախոսահամարներով տեղի ունեցող հեռախոսային խոսակցություններում կարող են գործի համար էական նշանակություն ունեցող կարևորագույն տեղեկություններ պարունակվել, անհիմն է, և այդ մասով ինչպես քննիչի միջնորդությամբ, այնպես դրան կից Դատարան ներկայացված նյութերով առկա չեն բավարար փաստական տվյալներ: Այսինքն, նշված ժամանակահատվածը ինքնին նվազեցնում է վարույթն իրականացնող մարմնի ենթադրությամբ նշված հետևությունները, այն է՝ Ռուդոլֆ Սամվելի Մելոյանի, Սարգիս Գարրիի Հարությունյանի, Արթուր Մամիկոնի Գրիգորյանի և Արման Ռուլանդի Վարդանյանի բջջային հեռախոսահամարներով տեղի ունեցող հեռախոսային խոսակցություններում գործի համար էական նշանակություն ունեցող կարևորագույն տեղեկություններ պարունակվելու հավանականությունը:

(...) Բացի այդ, հարկ է նշել նաև այն, որ ինչպես միջնորդությամբ, այնպես էլ միջնորդությանը կից ներկայացված փաստական տվյալներում բացակայում է որևէ փաստական տվյալ, որը կարող էր հիմք հանդիսանալ ենթադրելու, որ համապատասխան բջջային հեռախոսահամարներով տարվող խոսակցություններով տվյալ պահին՝ այսինքն քրեական գործի հարուցումից երկարատև ժամանակ անց հնարավոր է ստանալ գործի համար էական նշանակություն ունեցող կարևորագույն տեղեկություններ:

² Տե՛ս նյութեր, հատոր 1, թերթեր 3-8:

Այսինքն, վարույթն իրականացնող մարմնի կողմից Գալարան չեն ներկայացվել բավարար փվյալներ, որոնք ողջամերորեն կարող էին հանգեցնել նրան, որ համապարասիսան բջջային հեռախոսահամարներով փարվող խոսակցություններով, հնարավոր է սրանսլ գործի համար էական նշանակություն ունեցող կարևորագոյն տեղեկություններ և հեռախոսային խոսակցությունները լսելու հասարակական շահը գերակա է անձանց՝ հեռախոսային խոսակցությունների սզարության ու գաղտնիության օրենքով երաշխավորված իրավունքից, այն արդարացված է, հերաստում է օրինական նպատակներ և այդ նպատակներին հասնելը եղել է անհրաժեշտ ժողովրդավարական հասարակությունում:

Տվյալ դեպքում, Գալարանը հարկ է համարում որպես հնթացս արված դարողություն արձանագրել, որ Գալարանի վերը նշված հերևությունները պայմանավորված է ոչ թե այն հանգամանքով, որ քննիչի միջնորդությունը ժամանակավրեպ է, կամ Գալարանը արձանագրում է ոչ թե այն, թե ինչ քննչական գործողություններ պերք է կարարվեն և երբ պերք է կարարվեն, այլ Գալարանը արձանագրում է, որ առկա փաստական փվյալների պայմաններում, (ենթադրյալ դեպքերից, իրադարձություններից համապարասիսան ժամանակ անցած լինելը և արդեն իսկ կարարված քննչական գործողությունները) քննիչի միջնորդությամբ և կից ներկայացված փաստական փվյալներով չի հիմնավորվում անձանց՝ հեռախոսային խոսակցությունների սզարության ու գաղտնիության օրենքով երաշխավորված իրավունքի սահմանստիակումը, որպիսի իրավունքի սահմանստիակումը առկա պայմաններում կհանգեցնի կամայականության (...)³:

9. Վերաքննիչ դատարանի՝ 2022 թվականի սպրիլի 20-ի որոշման համաձայն՝ «(...) Վերաքննիչ դատարանն իր համաձայնությունն է հայտնում Առաջին արյանի դատարանի այն հերևությանը, որ «փվյալ դեպքում ենթադրյալ դեպքերից և համապարասիսան անձանց վերաբերյալ փվյալներ սրանսլուց և նրանց մասնակցությամբ կարարված քննչական գործողություններից հերոն անցել է երկարարև ժամանակ և վարույթն իրականացնող մարմնի հերևությունը, որ Ռուդոլֆ Սամվելի Մելոյանի, Սարգիս Գարրիի Հարությունյանի, Արթուր Մամիկոնի Գրիգորյանի և Արման Ռոյանի Վարդանյանի բջջային հեռախոսահամարներով

³ Տե՛ս նյութեր, հատոր 1, թերթեր 84-89:

փեղի ունեցող հեռախոսային խոսակցություններում կարող են գործի համար էական նշանակություն ունեցող կարևորագույն փեղեկություններ պարունակվել, անհիմն է և այդ մասով ինչպես քննիչի միջնորդությամբ, այնպես դրան կից Գալարան ներկայացված նյութերով առկա չէ բավարար փաստական փյույակներ»:

Անդրադատնալով վերը նշվածի կապակցությամբ վերաքննիչ բողոքում նշված փաստարկներին, Վերաքննիչ դատարանը հարկ է համարում նշել, որ ենթադրյալ դեպքը փեղի է ունեցել 2019 թվականի մարտի 31-ին, քրեական գործը հարուցվել է դեռևս 2019 թվականի ապրիլի 1-ին ՀՀ քրեական օրենսգրքի 112-րդ հոդվածի 2-րդ մասի 6-րդ և 9-րդ կետերով, ՀՀ քրեական օրենսգրքի 131-րդ հոդվածի 2-րդ մասի 1-ին և 2-րդ կետերով և ՀՀ քրեական օրենսգրքի 258-րդ հոդվածի 4-րդ մասի հարկանիշներով, համապատասխան անձանց մասնակցությամբ կատարվել են քննչական գործողություններ, և փյույակ դեպքում քննիչի կողմից չի ներկայացվել որևէ փաստական փյույակ, որը կվկայեր այն մասին, որ ենթադրյալ դեպքից փնտրված ժամանակ անց նշված հեռախոսահամարներով փեղի ունեցող հեռախոսային խոսակցություններում կարող են գործի համար էական նշանակություն ունեցող կարևորագույն փեղեկություններ պարունակվել: Այսինքն քննիչի կողմից չեն ներկայացվել վերաբերելի փաստական փյույակներ, որով հնարավոր չին է ենթադրել, թե այդքան ժամանակ հետո նշված անձինք կարող են հաջորդող մեկ ամսվա ընթացքում խոսել նշված դեպքի հանգամանքների մասին: Եվ միջնորդությամբ պահանջված և ըստ էության անհերքելի քննչական գործողություն համարվող հեռախոսային խոսակցություններ լսելն այն պայմաններում, երբ նոր փեղեկություններ չեն սրացվել, չի կարող համարվել հիմնավորված:

(...)

Այսպիսով, Վերաքննիչ դատարանը հանգում է այն հետևության, որ փյույակ դեպքում բացակայում է անձանց՝ սույն որոշման նախորդ կետում նշված իրավունքի սահմանափակման իրավաչափ հիմքերը և պայմանները, հետևաբար վերաքննիչ բողոքում նշված փաստարկներն անհիմն են, իսկ Առաջին աստիճանի դատարանի հետևություններն իրավաչափ են և բխում են ներկայացված փաստական փյույակներից (...):»⁴:

⁴ Տե՛ս նյութեր, հատոր 2, թերթեր 29-35:

Վճռաբեկ դատարանի պատճառաբանությունները և եզրահանգումը

10. Սույն գործով Վճռաբեկ դատարանի առջև բարձրացված իրավական հարցը հետևյալն է. հիմնավոր՞ն են արդյոք Ռուդոլֆ Սամվելի Մելոյանի, Սարգիս Գարրիի Հարությունյանի, Արթուր Մամիկոնի Գրիգորյանի և Արման Ռուլանդի Վարդանյանի բջջային հեռախոսահամարներով տարվող խոսակցությունները մեկ ամիս ժամանակով լսելու և ձայնագրառելու թույլտվություն ստանալու միջնորդությունը մերժելու վերաբերյալ ստորադաս դատարանների հետևությունները:

11. ՀՀ Սահմանադրության 33-րդ հոդվածի համաձայն՝ *«1. Յուրաքանչյուր ոք ունի նամակագրության, հեռախոսային խոսակցությունների և հաղորդակցության այլ ձևերի ազատության և գաղտնիության իրավունք:*

2. Հաղորդակցության ազատությունը և գաղտնիությունը կարող են սահմանափակվել միայն օրենքով՝ պետական անվտանգության, երկրի տնտեսական բարեկեցության, հանցագործությունների կանխման կամ բացահայտման, հասարակական կարգի, առողջության և բարոյականության կամ այլոց հիմնական իրավունքների և ազատությունների պաշտպանության նպատակով:

3. Հաղորդակցության գաղտնիությունը կարող է սահմանափակվել միայն դատարանի որոշմամբ, բացառությամբ երբ դա անհրաժեշտ է պետական անվտանգության պաշտպանության համար և պայմանավորված է հաղորդակցվողների՝ օրենքով սահմանված առանձնահատուկ կարգավիճակով»:

ՀՀ քրեական դատավարության օրենսգրքի 241-րդ հոդվածի համաձայն՝ *«1. Եթե բավարար հիմքեր կան ենթադրելու, որ կասկածյալի, մեղադրյալի և հանցագործությունների մասին տեղեկություններ ունեցող այլ անձանց, հեռախոսային կամ կապի այլ միջոցներով տարվող խոսակցություններում կարող են գործի համար նշանակություն ունեցող տեղեկություններ պարունակվել, դատարանի որոշմամբ թույլատրվում է փոխյալ խոսակցությունների լսում և ձայնագրառում:*

2. Խոսակցությունների լսման և ձայնագրառման անհրաժեշտության մասին քննիչը կայացնում է՝ դատարանին միջնորդություն հարուցելու մասին պարճառաբանված որոշում, որում նշվում են՝ քրեական գործը և հիմքերը, որոնցով պետք է կատարվի համապատասխան քննչական գործողությունը, այն անձանց

ազգանունը, անունը, որոնց խոսակցությունները ենթակա են լաման, լաման ժամկետը, հիմնարկը, որին հանձնարարվում է խոսակցությունների լաման և ձայնագրատման տեխնիկական իրականացումը: Որոշումը ուղարկվում է դատարան (...):»:

Մարդու իրավունքների և հիմնարար ազատությունների պաշտպանության մասին եվրոպական կոնվենցիայի (այսուհետ՝ Կոնվենցիա) 8-րդ հոդվածի համաձայն՝

«1. Յուրաքանչյուր ոք ունի իր անձնական ու ընտանեկան կյանքի, բնակարանի և նամակագրության նկատմամբ հարգանքի իրավունք:

2. Չի թույլատրվում պետական մարմինների միջամտությունն այդ իրավունքի իրականացմանը, բացառությամբ այն դեպքերի, երբ դա նախատեսված է օրենքով և անհրաժեշտ է ժողովրդավարական հասարակությունում ի շահ պետական անվտանգության, հասարակական կարգի կամ երկրի տնտեսական բարեկեցության, ինչպես նաև անկարգությունների կամ հանցագործությունների կանխման, առողջության կամ բարոյականության պաշտպանության կամ այլ անձանց իրավունքների և ազատությունների պաշտպանության նպատակով»:

12. Մարդու իրավունքների եվրոպական դատարանը (այսուհետ՝ նաև Եվրոպական դատարան) Կլասսը և այլոք ընդդեմ Գերմանիայի գործով վճռում նշել է, որ չնայած հեռախոսային խոսակցություններն ուղղակիորեն հիշատակված չեն Կոնվենցիայի 8-րդ հոդվածի 1-ին մասում, այդպիսիք ներառվում են «անձնական կյանք» և «նամակագրություն» հասկացություններում⁵:

Մեկ այլ վճռով Եվրոպական դատարանը փաստել է, որ Կոնվենցիայի 8-րդ հոդվածի 2-րդ կետի իմաստով՝ պետական մարմինների միջամտությունն անձնական կյանքի և նամակագրության նկատմամբ հարգանքի իրավունքին թույլատրվում է այն դեպքում, երբ «նախատեսված է օրենքով»: Համաձայն Եվրոպական դատարանի նախադեպային իրավունքի՝ այս ձևակերպումը ոչ միայն պահանջում է համապատասխանություն ներպետական օրենքին, այլև վերաբերում է օրենքի որակին՝ պահանջելով դրա համապատասխանությունն իրավական պետությանը: Հասարակական հսկողության բացակայության և իշխանությունը չարաշահելու

⁵ Տե՛ս Մարդու իրավունքների եվրոպական դատարանի՝ *Klass and others v. Germany* գործով 1978 թվականի սեպտեմբերի 6-ի վճիռը, գանգատ թիվ 5029/71, կետ 41:

վտանգի պատճառով պետական մարմինների կողմից հեռահաղորդակցության հսկողության և գաղտնալսման գաղտնի միջոցառումների համատեքստում ներպետական օրենսդրությունը պետք է ապահովի 8-րդ հոդվածով սահմանված իրավունքներին կամայական միջամտությունից անձի պաշտպանությունը: Հետևաբար, ներպետական օրենսդրությունը պետք է հստակ լուսաբանի պետական իրավասու մարմինների կողմից նման գաղտնի միջոցառումների կիրառման հանգամանքներն ու պայմանները⁶: Ընդ որում, Եվրոպական դատարանը գտել է, որ հեռախոսային խոսակցությունների գաղտնալսումը և վերահսկման այլ ձևերը լուրջ միջամտություն են անձնական կյանքի և հաղորդակցության նկատմամբ և համապատասխանաբար պետք է հիմնված լինեն հատկապես հստակ «օրենքի» վրա: Կարևոր է խնդրի վերաբերյալ ունենալ հստակ և մանրամասն կանոններ, հատկապես, երբ կիրառման համար առկա տեխնոլոգիաները շարունակաբար կատարելագործվում են⁷:

12.1. Վճռաբեկ դատարանը, անդրադառնալով Կոնվենցիայի 8-րդ հոդվածով երաշխավորված՝ անձնական և ընտանեկան կյանքը հարգելու իրավունքի պաշտպանությանը, իսկ ավելի կոնկրետ՝ հեռախոսային խոսակցությունների գաղտնալսմանն առնչվող՝ Եվրոպական դատարանի նախադեպային իրավունքի ուսումնասիրությանը, արձանագրել է՝

ա) Կոնվենցիայի 8-րդ հոդվածի 1-ին մասի իմաստով՝ հեռախոսային խոսակցությունները ներառվում են «անձնական կյանք» և «նամակագրություն» հասկացություններում,

բ) միջամտությունը հեռախոսային խոսակցություններին պետք է լինի օրենքին համապատասխան, անհրաժեշտ լինի ժողովրդավարական հասարակությունում և հեղափոխի իրավաչափ նպատակ,

գ) միջամտություն նախատեսող օրենսդրությունը պետք է պարունակի՝

- վերահսկման համար հիմք հանդիսացող հանցագործությունների բնույթը,

- վերահսկվող անձանց շրջանակը,

⁶ Տե՛ս Մարդու իրավունքների եվրոպական դատարանի՝ *Halford v. the UK* գործով 1997 թվականի հունիսի 25-ի վճիռը, գանգատ թիվ 20605/92, կետ 49:

⁷ Տե՛ս Մարդու իրավունքների եվրոպական դատարանի՝ *Kopp v. Switzerland* գործով 1998 թվականի մարտի 25-ի վճիռը, գանգատ թիվ 13/1997/797/1000, կետ 72:

- գաղտնալսման ժամանակահատվածը,
- ձեռք բերված տվյալների ուսումնասիրության, օգտագործման և պահպանման ընթացակարգը,
- նշված տվյալներն այլոց հաղորդելու դեպքում կանխարգելիչ միջոցները,
- ձայնագրությունները ջնջելու կամ ժապավենները ոչնչացնելու հանգամանքները,

դ) պետությունը պետք է ապահովի իրավական պաշտպանության այնպիսի միջոցներ, որոնք կերաշխավորեն անձի՝ հեռախոսային խոսակցությունների գաղտնալսման միջոցառումները բողոքարկելու հնարավորությունը⁸:

13. Վճռաբեկ դատարանը, իր նախադեպային իրավունքի շրջանակներում անդրադառնալով այս կամ այն քննչական գործողությունը կատարելու անհրաժեշտությանը, իրավական դիրքորոշում է արտահայտել առ այն, որ իրավասու սուբյեկտը, ելնելով գործի համար նշանակություն ունեցող պարզման ենթակա հանգամանքներից, համապատասխան քննչական գործողության կատարման փաստական և իրավական հիմքերի առկայությունից, ինքն է որոշում, թե երբ և ինչ քննչական գործողություն է հարկավոր կատարել՝ ապահովելու համար քրեական դատավարության բնականոն շարժը:

Բնակարանում խուզարկություն կատարելու քննչական գործողության կապակցությամբ Վճռաբեկ դատարանը կայուն նախադեպային իրավունք է ձևավորել առ այն, որ նախաքննության մարմնի կողմից քննարկվող քննչական գործողության կատարմանն ուղղված միջոցներ **անհասպաղ չձեռնարկելը, այդ թվում՝ համապատասխան թույլտվություն ստանալու միջնորդությամբ դատարան քրեական գործ հարուցելուց տևական ժամանակ անց դիմելը** չի կարող ինքնին հիմք հանդիսանալ նախաքննության մարմնի միջնորդությունը մերժելու համար: Վճռաբեկ դատարանն ընդգծել է նաև, որ քննչական գործողությունների արդյունավետությունը, հանցագործությունների քննության մեթոդիկան և առանձին քննչական գործողությունների կատարման մարտավարությունը դուրս են քննչական գործողության կատարումը թույլատրելու վերաբերյալ նախաքննության մարմնի

⁸ Տե՛ս Վճռաբեկ դատարանի՝ Սամվել Բարսյանի, Արմեն Պողոսյանի և Սանասար Գաբրիելյանի գործով 2018 թվականի հունիսի 15-ի թիվ ԵԿԴ/0189/01/17 որոշման 13.3-րդ կետը:

միջնորդության շրջանակներում դատարանի կողմից քննարկման ենթակա հարցերի, այլ կերպ՝ դատական վերահսկողության առարկայի շրջանակներից⁹:

13.1. Վերահաստատելով սույն որոշման նախորդ կետում արտահայտված իրավական դիրքորոշումները՝ Վճռաբեկ դատարանը փաստում է, որ դրանք վերաբերելի մասով կիրառելի են նաև հեռախոսային խոսակցությունները լսելու քննչական գործողության նկատմամբ՝ իհարկե հաշվի առնելով յուրաքանչյուր գործի հանգամանքների առանձնահատկությունները և գործում առկա փաստական տվյալները:

Մասնավորապես, Վճռաբեկ դատարանը փաստում է, որ վարույթն իրականացնող մարմինն իրավասու է նշված քննչական գործողությունը կատարելու թույլտվություն ստանալու միջնորդությամբ դիմել դատարան, եթե գտնում է, որ առկա են *բավարար տվյալներ* առ այն, որ կասկածյալի, մեղադրյալի և հանցագործությունների մասին տեղեկություններ ունեցող այլ անձանց, հեռախոսային կամ կապի այլ միջոցներով տարվող խոսակցություններում *կարող են գործի համար նշանակություն ունեցող տեղեկություններ պարունակվել*:

Այսպես՝ օրենսդիրը, հեռախոսային խոսակցությունների լսումը դասելով դատական վերահսկողության օբյեկտների շարքին, սահմանել է վերոնշյալ քննչական գործողությունը կատարելու թույլտվություն ստանալու համար դատարան միջնորդություն ներկայացնելու հստակ պահանջներ: Ընդ որում, հաշվի առնելով, որ վերոնշյալ քննչական գործողությունն անմիջականորեն կապված է անձի անձնական կյանքի անձեռնմխելիության իրավունքի էական սահմանափակման հետ, դրա կատարման փաստական հիմքին պետք է ներկայացվեն խիստ պահանջներ, քանի որ հակառակ մոտեցումը կհանգեցնի կամայականությունների: Մասնավորապես, Վճռաբեկ դատարանն ընդգծում է, որ հիշյալ քննչական գործողության կատարման *փաստական հիմքը բավարար տվյալների առկայությունն է* հեռախոսային կամ կապի այլ միջոցներով տարվող խոսակցություններում գործի համար նշանակություն ունեցող տեղեկություններ պարունակվելու վերաբերյալ:

⁹ Տե՛ս, *mutatis mutandis*, Վճռաբեկ դատարանի՝ *Յաշա Խաչատրյանի* գործով 2020 թվականի հոկտեմբերի 28-ի թիվ ԵԴ/3084/07/19, *Հովհաննես Շահինյանի* գործով 2023 թվականի հունիսի 22-ի թիվ ԵԴ/0364/07/20 և *Դավիթ Առաքելյանի* գործով 2023 թվականի հոկտեմբերի 10-ի թիվ ԿԴ/0143/07/21 որոշումները:

14. Սույն գործի նյութերի ուսումնասիրությունից երևում է, որ՝

- նախաքննության մարմինը միջնորդություն է ներկայացրել Առաջին ատյանի դատարան՝ Ռուդոլֆ Սամվելի Մելոյանի, Սարգիս Գարրիի Հարությունյանի, Արթուր Մամիկոնի Գրիգորյանի և Արման Ռուլանդի Վարդանյանի բջջային հեռախոսահամարներով տարվող խոսակցությունները մեկ ամիս ժամանակով լսելու և ձայնագրառելու թույլտվություն ստանալու համար¹⁰:

- Առաջին ատյանի դատարանը վերոնշյալ միջնորդությունը մերժել է՝ նշելով, որ ենթադրյալ դեպքերից և համապատասխան անձանց վերաբերյալ տվյալներ ստանալուց և նրանց մասնակցությամբ կատարված քննչական գործողություններից հետո անցել է երկարատև ժամանակ, հետևաբար վարույթն իրականացնող մարմնի այն հետևությունը, որ վերոնշյալ անձանց բջջային հեռախոսահամարներով տեղի ունեցող հեռախոսային խոսակցություններում կարող են գործի համար էական նշանակություն ունեցող կարևորագույն տեղեկություններ պարունակվել, անհիմն է: Բացի այդ, Առաջին ատյանի դատարանը գտել է, որ ինչպես միջնորդությամբ, այնպես էլ միջնորդությանը կից ներկայացված նյութերում բացակայում է որևէ փաստական տվյալ, որը կարող էր հիմք հանդիսանալ ենթադրելու, որ համապատասխան բջջային հեռախոսահամարներով տարվող խոսակցություններով տվյալ պահին՝ այսինքն քրեական գործի հարուցումից երկարատև ժամանակ անց, հնարավոր է ստանալ գործի համար էական նշանակություն ունեցող կարևորագույն տեղեկություններ¹¹:

- Վերաքննիչ դատարանը, Առաջին ատյանի դատարանի որոշումն օրինական ուժի մեջ թողնելով, արձանագրել է, որ քննիչի կողմից չեն ներկայացվել վերաբերելի փաստական տվյալներ, որով հնարավոր լինի ենթադրել, թե այդքան ժամանակ հետո նշված անձինք կարող են հաջորդող մեկ ամսվա ընթացքում խոսել նշված դեպքի հանգամանքների մասին: Վերաքննիչ դատարանը նշել է նաև, որ միջնորդությամբ պահանջված և ըստ էության անհետաձգելի քննչական գործողություն համարվող

¹⁰ Տե՛ս սույն որոշման 7-րդ կետը:

¹¹ Տե՛ս սույն որոշման 8-րդ կետը:

հեռախոսային խոսակցություններ լսելն այն պայմաններում, երբ նոր տեղեկություններ չեն ստացվել, չի կարող համարվել հիմնավորված¹²:

15. Նախորդ կետում շարադրված փաստական հանգամանքները գնահատելով սույն որոշման 11-13.1-րդ կետերում վկայակոչված իրավադրույթների և արտահայտված իրավական դիրքորոշումների լույսի ներքո՝ Վճռաբեկ դատարանն արձանագրում է, որ Ռ.Մելոյանի, Ս.Հարությունյանի, Ա.Գրիգորյանի և Ա.Վարդանյանի բջջային հեռախոսահամարներով տարվող խոսակցությունները մեկ ամիս ժամանակով լսելու և ձայնագրառելու թույլտվություն ստանալու մասին նախաքննության մարմնի միջնորդությունը մերժելիս ստորադաս դատարանները ելել են իրավաչափ եզրահանգման:

Մասնավորապես, Վճռաբեկ դատարանն իր համաձայնությունն է հայտնում ստորադաս դատարանների այն հետևությանը, որ ենթադրյալ դեպքից ու համապատասխան անձանց վերաբերյալ տվյալներ ստանալուց և նրանց մասնակցությամբ քննչական գործողություններ կատարելուց հետո անցել է երկարատև ժամանակ, իսկ քննիչի կողմից չեն ներկայացվել վերաբերելի փաստական տվյալներ, որ վերոնշյալ անձանց բջջային հեռախոսահամարներով տեղի ունեցող հեռախոսային խոսակցություններում հաջորդող մեկ ամսվա ընթացքում կարող են գործի համար էական նշանակություն ունեցող տեղեկություններ պարունակվել:

Այսպես՝ սույն գործի փաստական տվյալներից հետևում է, որ ենթադրյալ դեպքը տեղի է ունեցել 2019 թվականի մարտի 31-ին, քրեական գործը հարուցվել է 2019 թվականի ապրիլի 1-ին, իրականացվել են մի շարք քննչական գործողություններ, իսկ հեռախոսային խոսակցությունները լսելու թույլտվություն ստանալու վերաբերյալ միջնորդությունը դատարան է ներկայացվել 2022 թվականի փետրվարի 16-ին¹³:

Վճռաբեկ դատարանը կրկնում է, որ թեև նախաքննության մարմնի կողմից քննչական գործողության կատարմանն ուղղված միջոցներ անհապաղ չձեռնարկելը, այդ թվում՝ համապատասխան թույլտվություն ստանալու միջնորդությամբ դատարան քրեական գործ հարուցելուց տևական ժամանակ անց դիմելն ինքնին չի

¹² Տե՛ս սույն որոշման 9-րդ կետը:

¹³ Տե՛ս նյութեր, հատոր 1, թերթեր 3-8:

կարող հիմք հանդիսանալ նախաքննության մարմնի միջնորդությունը մերժելու համար, այնուամենայնիվ, վերոնշյալ հանգամանքները յուրաքանչյուր դեպքում ենթակա են գնահատման՝ կոնկրետ գործի փաստական տվյալների առանձնահատկությունները հաշվի առնելով:

Սույն գործով ենթադրյալ դեպքից և քրեական գործի հարուցումից հետո անցել է **շուրջ երեք տարի**, որպիսի տևական ժամանակահատվածն արդեն իսկ նվազեցնում է հավանականությունը, որ միջնորդության մեջ նշված անձանց հեռախոսային խոսակցություններում կարող են սույն գործի հանգամանքների վերաբերյալ էական նշանակություն ունեցող տեղեկություններ պարունակվել, իսկ նախաքննության մարմնի կողմից չի ներկայացվել որևէ փաստական տվյալ, որը հիմք կտար գալու ողջամիտ ենթադրության, որ դեպքից շուրջ երեք տարի անց նշված անձինք իրենց կողմից տարվող հեռախոսային խոսակցություններում հայցվող ժամանակահատվածում հնարավոր է անդրադառնալին դեպքի հանգամանքներին և հայտնեին գործի համար էական նշանակություն ունեցող տեղեկություններ: Մասնավորապես, քննիչի միջնորդությամբ ներկայացվել են մինչև 2019 թվականի սեպտեմբեր ամիսը կատարված հարցաքննություններով ստացված տեղեկությունները և կից ներկայացվել են համապատասխան արձանագրությունները¹⁴, իսկ տեսագրության զննության վերաբերյալ որևէ ապացույց ներկայացված նյութերում առկա չէ: Ինչ վերաբերում է բողոքաբերի կողմից սույն որոշման 5.2-րդ կետում նշված փաստարկին, ապա Վճռաբեկ դատարանն արձանագրում է, որ նախաքննության մարմնի կողմից ներկայացված միջնորդությունը նման հիմնավորում չի պարունակում, և այն չի կարող լրացվել դատական ակտի բողոքարկման շրջանակներում:

Նման պայմաններում Վճռաբեկ դատարանը հիմնավոր է համարում ստորադաս դատարանների եզրահանգումն առ այն, որ հայցվող քննչական գործողության կատարման **փաստական հիմքը բացակայում է**, մասնավորապես՝ առկա չեն բավարար տվյալներ առ այն, որ Ռ.Մելոյանի, Ս.Հարությունյանի, Ա.Գրիգորյանի և Ա.Վարդանյանի բջջային հեռախոսահամարներով տարվող

¹⁴ Տե՛ս նյութեր, հատոր 1, թերթեր 16-18, 21-34:

խոսակցություններում գործի համար էական նշանակություն ունեցող տեղեկություններ կարող են պարունակվել:

Մինչույն ժամանակ, Վճռաբեկ դատարանն իր համաձայնությունն է արտահայտում Առաջին ատյանի դատարանի դատական ակտում առկա այն դատողությանը, որ դատարանը ոչ թե քննիչի միջնորդությունը դիտարկում է ժամանակավրեպ կամ անդրադառնում նախաքննության մարմնի կողմից այս կամ այն քննչական գործողություն կատարելու անհրաժեշտությանը կամ նպատակահարմարությանը, այլ փաստում է, որ ենթադրյալ դեպքից համապատասխան ժամանակ անցած լինելու և **արդեն իսկ կատարված քննչական գործողությունների պայմաններում, քննիչի միջնորդությամբ չի ներկայացվել որևէ փաստական տվյալ, որը հիմք կլիներ հեռախոսային խոսակցությունների գաղտնիության իրավունքը սահմանափակելու համար:**

16. Այսպիսով, ընդհանրացնելով սույն որոշման 14-15-րդ կետերում մեջբերված և վերլուծված փաստական տվյալները, Վճռաբեկ դատարանն արձանագրում է, որ նախաքննության մարմնի կողմից Ռուդոլֆ Սամվելի Մելոյանի, Սարգիս Գարրիի Հարությունյանի, Արթուր Մամիկոնի Գրիգորյանի և Արման Ռոլանդի Վարդանյանի բջջային հեռախոսահամարներով տարվող խոսակցությունները մեկ ամիս ժամանակով լսելու և ձայնագրառելու թույլտվություն ստանալու միջնորդությունը մերժելու մասին ստորագրած դատարանների հետևությունները հիմնավոր են:

Հետևաբար, Վճռաբեկ դատարանը գտնում է, որ Վերաքննիչ դատարանը, Առաջին ատյանի դատարանի դատական ակտն օրինական ուժի մեջ թողնելով, թույլ չի տվել քրեադատավարական օրենքի խախտում, ուստի ներկայացված վճռաբեկ բողոքը պետք է մերժել, իսկ Վերաքննիչ դատարանի՝ 2022 թվականի ապրիլի 20-ի որոշումը՝ թողնել օրինական ուժի մեջ՝ հիմք ընդունելով Վճռաբեկ դատարանի որոշմամբ արտահայտված իրավական դիրքորոշումները:

17. Ելնելով վերոգրյալից և ղեկավարվելով Հայաստանի Հանրապետության Սահմանադրության 162-րդ, 163-րդ և 171-րդ հոդվածներով, Հայաստանի Հանրապետության քրեական դատավարության օրենսգրքի 39-րդ, 43-րդ, 361¹-րդ, 415.1-րդ, 418.1-րդ, 419-րդ, 422-423-րդ հոդվածներով՝ Վճռաբեկ դատարանը

Ո Ր Ո Շ Ե Ց

Վճռաբեկ բողոքը մերժել: ՀՀ վերաքննիչ քրեական դատարանի՝ 2022 թվականի ապրիլի 20-ի որոշումը թողնել օրինական ուժի մեջ՝ հիմք ընդունելով Վճռաբեկ դատարանի որոշմամբ արտահայտված իրավական դիրքորոշումները:

Որոշումն օրինական ուժի մեջ է մտնում կայացման պահից, վերջնական է և ենթակա չէ բողոքարկման:

Նախագահող՝ _____ Հ.ԱՍԱՏՐՅԱՆ

Դատավորներ՝ _____ Հ.ԳՐԻԳՈՐՅԱՆ

_____ Լ.ԹԱԴԵՎՈՍՅԱՆ

_____ Ա.ՊՈՂՈՍՅԱՆ